

BİRSEN EKİM ÖZEN

ALIRA

Bulaşıcı Duyguların Peşinde

ÇİZER:

BÜŞRA KAYGIN
GAFAROV

ilk Senç
T
timas

BÖLÜM 1

Beynimin içinde bir yerlerde, sadece kokuların uzanabildiği bir hatıra odası olmalıydı. Tam evden çıkarken evi saran koku dikkatimi çekmiş annemin çalışmadığı, hep evde olduğu okul öncesi zamanlarımı bulanık görüntülerle de olsa bana hatırlatıvermişti. Ayakkabımı bağlarken yaklaşan ayak seslerini duyunca gözlerim ellerime kaydı. Annemin bugün izinli olmasının sadece yemek kokusuna değil, her şeyi kontrol etmesine de sebep olacağını, bilekliği takmayı yine unuttuğumu o anda anladım.

“Beril kızım! Ama bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.”

Bilekliği, koluma geçirirken sitem dolu bir bakış attı bana, kalbime gri bir duman doldu sanki, o metal bileklik kolumu külçe gibi ağırlaştırdı.

“Saklamak yok tamam mı? Görünür kalmalı!”

Sonra çenemden tutup gözlerimin içine baktı.

“Güzel kızım! Herkesin hastalığını bilmesi lazım ki ona göre hareket etsinler. Bunda utanılacak bir şey yok. Sen abartıyorsun biraz.”

Keyfimin kaçtığını annemden saklamaya gerek yoktu, suratım asılmıştı ama annem durumu düzeltmek ister gibi neşeli görünmeye çalışarak beni öptü. Merdivenlerden inerken, o benim abarttığımı söylese de bakış açımı değiştirmenin yaşadıklarımın değiştirmedığını düşünüyordum. Utanmam için bir neden yoktu tabii ama bu hastalığın bilinmesi insanların bana davranışlarını değiştiriyordu, bu da bir gerçektir.

Ben hemofili hastasıyım.

Aslında kızlarda nadir görülen, çoğunlukla erkeklerin başına dert bir hastalık olduğu halde, ben harika bir şansla bu hastalıkla doğmuşum.

Hayatın benim için biraz tehlikeli olduğuna inanıyorlar, herkes değil tabii, annemle babam. Onların F1 pilotuyum, zıplayarak yürüsem piste 300 kilometre hızla dönüp duruyormuşum gibi yürekleri ağızlarında izliyorlar. Aslında onların adrenalın kaynağı, heyecan fırtınaları olduğumu da düşünebilirim. Al bana yeni bir bakış açısı!

Bir yerim kanamaya başlarsa kanamayı durdurmak çok zor olduğundan koşarken düşmek, atlarken küçük bir çizik almak gibi şeyler benim için ölümcül tehlikeli, tamam bunu anlıyorum ama bugüne kadar bir kaç önemsiz olay dışında bir şey olmadı buna rağmen bizimkilerin korkuları asla son bulmadı.

Kulaklıkla yürümemi tehlikeliler listesinin en bi tehlikeliler kısmına yazmışlar. Ama ben ne kulaklıklarımdan ne müzikten ne de yürümekten ayrı kalmak istemem.

Her yürüyüşümde kendimi, fim çeken bir yönetmen gibi hissediyorum. Rüzgarın salladığı dallar müzikle birlikte olunca şiirsel görünüyor ya da konuşan insanlar dramatik bir sahnenin kahramanları gibi duruyorlar.

Müziğim kulağımda, sırtımda çantamla öyle mutluyum ki keşke okul eve biraz daha uzak olsaydı ben de uzun uzun yürüseydim diye hayal ettiğim çok oldu. Ama annemler için her şeyden önemlisi güvenliğim, keyif aldığım şeyler değil.

Alinlerin evin önüne gelince kaldırımın kenarına çekilip beklemeye başladım. Bakkal her zamanki gibi eski promosyon şemsiyesinin altında oturmuş telefonuna bakıyordu. Bu sıradan görüntü bile müzikle beraber olunca sihirli bir filtreden geçip film sahnesine dönüveriyordu.

“Günaydın Beril!”

Alin’i yaz boyunca görmemiştim. Annesiyle birlikte yazlıklarında kalmışlar, babası da hafta sonları yanlarına gitmişti.

“Ne kadar güzel bronzlaşmışsın!”

BÖLÜM 2

Sarıldık, her zamanki gibi gül kokuyordu.

Okula doğru yürürken yazlığın ne kadar sıkıcı olduğunu, odasından çıkmak istemediğini anlatmaya başladı. Oysa daha önceki yıllarda yazlığa gitmek için can atardı. Bizim yazlığımız olmadığı için bahçesi, denizi olan bir evden nasıl sıkılır insan onu bilemiyordum.

Yine de ona hak verdim, çünkü insanlar arkadaşlarına hak vermeli. Bazen size hak veren sadece arkadaşınız olur, o da vermezse kendinizi daha kötü hissedebilirsiniz.

Alin’le sınıfa ilerlerken koridorda okul müzik grubunun toplandığını gördüm. Gitaristleri beni görünce her zamanki gibi aceleyle gözlerini kaçırdı. Bunu başkalarının yapması o kadar acı vermiyor da onlardan birinin yapması boğazımın düğümlenmesine yetiyordu.

Alin şüpheyle baktı yüzüme, gözlerim mi dolmuştu acaba?

“Ne oldu?” diye sorarken grubu o da fark etti.

“Ah bu sene ne yapacaksın? Yine deneyecek misin?”

Başımı salladım. Tabii, deneyecektim. Ama onlar beni görmezden gelirken bu nasıl olacaktı.

“Hastalığımın bulaşacağını sanıyorlar herhalde. Beni yanlarında bile istemiyorlar bence.” dediğim anda Alin yüzünü buruşturdu.

“Hastalığın bulaşıcı değil ki! Neden öyle düşünsünler?”

Omzumu kaldırdım.

“Ama öyle düşünüyorlar.”

Dersten önce sınıftakiler tatilde neler yaptığını anlatırken ben sessiz kalıp dinledim. Yazın tatile gitmek bizim için çok zordu. Babam ve annem durmadan çalıştıkları halde ancak aldığımız evin taksitlerini ve kredi kartı borçlarını kapatabiliyorlardı. Bir de benim hastalığım yüzünden altına girdikleri tedavi masrafları vardı tabii. Tamam fakir değildik ama yazın deniz kenarlarına gidip uzun süre kalmak bize göre değildi. Belki günü birliğine gidiyorduk. O da kırk yılda bir. Belki ben hasta olmasam daha farklı bir hayatımız olurdu.

Alin’le tenefüs arasında bahçede yürüyüşe çıktık. Okulun grubu bu kez duvar dibinde toplanmış konuşuyorlardı. Onları her görüşümde içimden yanlarına gitmek gelse de kendimi tutmaya çalışıyordum. Yapmak istediğim şeyle aramdaki en büyük engel de, o işi yapabilmemi sağlayacak güç de onlardaydı sanki. Ben onlardan hem

nefret ediyor hem de hayranlık duyuyordum, onlarsa beni aralarına almak istemiyorlardı.

Zil çaldı. O grubun solisti olmayı, sahnede şarkı söylemeyi çok istiyorum. Kitapları sıranın altından çıkarırken bunu kesinlikle başaracağım diye fısıldadım kendi kendime.

Bu sabah okula yürürken Alin merakla omzunu benimkiyle hizaladı.

“Senin boyun mu uzadı?”

Merakla üstüme başıma bakarken aklıma dün paçaları kısaldığı için geri dönüşüme ayırdığım pantolon geldi. Pantolonun çektiğini düşünmüştüm ama aksine ben uzamış olmalıydım.

“Annemin serotonin arttırma çalışmaları işe yaradı demek ki. Tabii annemin hayal ettiği bu değildi!” dedim kahkaha atarak. Keyfim yerine gelmişti.

Geçen ay annem hastalığımla ilgili yeni bir tedavi tarzı keşfetmişti. Keşfettiği şeyi anlatmaya başladığında gözlerinin içinin parladığına yemin edebilirdim. Hastalığımla ilgili yeni bir tedavi tarzı keşfettiğinde hep böyle bakardı.

Odama ışık geçirmeyen perdelerden ısmarlamıştı. Değişine göre serotonin hormonunun yükselmesi hemofilide yaşanan kanamalarla, vücudun daha kolay baş etmesini sağlıyordu. Yani serotonin düzeyimi yükseltmek için elinden geleni yapacaktı. Bunlardan ilki de geceleri kör karanlıkta uyumaktı. Allaktan karanlıktan korkmak gibi bir derdim yoktu.

Akşam yemeğine oturduğumuzda da sabah pişen mis gibi dolmadan önce karşıma hindi ızgara çıkınca şaşır-
mışım. Babam bile yüzünü buruşturmuştu.

“Hindi mi? Keşke normal et...”

Annem hemen onun sözünü kesti. Hindi serotonin salgılanmasını sağlıyormuş. Babamla birbirimize baktık. Daha önce annem, normal buğday tehlikeli dediği için siyez buğdayı ile pişmiş taş gibi ev yapımı ekmekler yemek zorunda kalmış, organik meyve yememiz gerekir dediği için pazarlardan değil de internetteki Hamza Dayı hesabının sattığı kurtlu elmalara iki katı para ödemiş ve o meyveleri iki sokak ötemizdeki manavın alelade elmalarından organik diye seçip gönderdiğini öğrenmiştik. Tecrübemiz çoktu. Bu kez de annem serotoninle sınavacaktı bizi. Babam boynunu büküp hindiyi kesmeye başlamıştı. Ben de...

Perdeler yıkanmalarına bile fırsat tanınmadan yerlerine takıldığından odam o gece yeni mobilya gibi kokmuştu. Annem yine acele ediyordu. Bir kaç saatin bile gözünde değeri vardı.

Kitap okumak için kullandığım başucu lambasını saat 11 den sonra kapamam gerektiğini tembihleyip çıkmıştı.

Açık bıraksam da gelip kapatırdı, annemi tanıyordum. Bir aydır o karanlık odada uyuyor, bol hindi, kuruyemiş yiyerek ve annemin serotonin oranını yükselttiğine emin olduğu frekans içeren müzikleri dinleyerek kitap okuyordum. İlk günlerde şifa verdiği söylenen bu tuhaf frekanslı müzikler kulaklarımı tırmalasa da bir kaç gün içinde hem

o m z klere hem de zifir karanlıkta uyumaya alışmıştım. Ama hindi eti ile hala aram iyi değildi.

Annemin yaptıklarının doğru olup olmadığını da anlayamıyordum. Tek bildiğim her şeyi benim iyiliğim için yaptığıydı.

Takmak zorunda olduğum bileklik de iyiliğim için üzerimdeydi, ama başıma dertten başka bir şey a madığı kesindi. Yeni tanıştığım insanlar bir süre sonra üzeri yazı dolu bilekliğimi merak ediyor, ben onlara hemofili hastası olduğumu ve bir şey olursa hemen müdahale edilebilirsin diye hastalığımla ilgili bilgileri üzerimde taşıdığımı söyleyince işler değişiyordu mesela.  nce geçmiş olsun filan diyorlar ama sonra benden elden geldiğince uzaklaşıyorlardı. Sanıyorum tek gerçek arkadaşım Alin'di. Bir tek o çekinmiyordu bana sarılmaktan.

Boyumun uzadığını söyleyen Alin'e sıkı sıkı sarıldım.

“Serotoninin bir etkisi de boy uzatması. Demek annem başarılı oldu. Serotoninim artmış olmalı. Ama bu yaralanabilecek daha büyük bir beden anlamına gelir. Anneme yeni stres konusu!” dedim gülerek.

Alin annemin öyle düşünmeyeceğini söyledi. Fazla karamsarmışım bugünlerde.

Kendimi kimsenin çevresinde istemediği ama kıbarlıktan yüzüme hiç bir şey demedikleri bir yaratık gibi hissediyordum. Hem de yıllardır.